

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΟΜΥ ΒΩΡΚΕΡ

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΟΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΤΗΣ

ΣΤΗ σκηνή, ανάμεσα στα πανω, στα σχοινιά και στα ξύλα, είχε μείνει ολυμόναχη η Μπέτυ. Καθισμένη σε μία άκρη με το κεφάλι χωμένο ανάμεσα στα χέρια της, έκλαιγε σιωπηλά, ενώ η μπουκλες των χρυσών μαλλιών της ταρραζόντουσαν καθώς τις ξέσχιζαν το στήθος τ' αναφυλλητά.

Η Μπέτυ ήταν απελπισμένη. Καταλάβαινε ότι από δω και πέρα δεν θα είχε πειρά το κουράγιο να χορέψει. Έμοιαζε σαν ένα πουλί που του είχαν κόψει τα φτερά του. Κι' αλήθεια μήπως δεν της είχαν κόψει τα φτερά των όνειρων της; Μήπως δεν της είχαν ξεριζώσει την καρδιά της; "Α, ήταν πάρα πολύ δυστυχισμένη η Μπέτυ... Ο άνθρωπος που είχε αγαπήσει, την εγκατέλειπε τώρα για να παντρευτεί μία άλλη. Τον είχε ήδη μάλιστα εκεί, στο πρώτο θεωρείο δεξιά να σκύβη πάνω από τον ώμο της αρραβωνιαστικιάς του, να της μιλάει σ' αυτή. Κι' εκείνη γελούσε και κύτταζε παράξενα προς το μέρος της σκηνής όπου βρισκόταν η Μπέτυ. Θυμόταν μάλιστα ότι δεν χειροκροτούσε. Δεν είχε χειροκροτήσει από κακία. Ήθελε να της δείξει όλη την περιφρόνησή της...

Τότε η Μπέτυ ένοιωσε μία τρεμούλα σ' όλο το σώμα της. Το κεφάλι της θουίξε και πήγαινε να σπάσει και το βλέμμα της θόλωσε. "Άρχισε να χάνει το ρυθμό του χορού, να κάνει ό,τι της κατέβαινε και ξαφνικά ίσως θα έπεφτε καταγής, εκεί μπροστά στα μάτια των θεατών, αν δεν τέλειωνε το νούμερό της.

— Χόρευες σαν μεθυσμένη πάπια! της παρατήρησε αυστηρά ο θεατρώνης. "Αν συμβή άλλη φορά αυτό το πράγμα, θα σε διώξω. Δεν μπορεί εσύ να γελοιοποιήεις το θέατρο.

— Συγγνώμη! ψιθύρισε με τρεμουλιαστή φωνή εκείνη. "Έτσι ξαφνικά μου ήρθε μια ζάλη. Δεν άκουγα τίποτα και δεν έβλεπα μπροστά μου.

Και πήγε να κλεισθή στο καμαρίνι του μπαλλέτου για να κλάψει από την καρδιά της. Ναι, είχε γίνει ξαφνικά ένα δυστυχισμένο πλάσμα... Όλοι οι κόποι της, όλες η προσπάθειές της πήγαιναν χαμένες. Δεν της έμενε τώρα πειρά τίποτε άλλο παρά να δώσει ένα τέλος στη ζωή της. Και μ'αυτή την ιδέα που κυριέψαζε ξαφνικά το μυαλό της, κύτταζε τώρα τα διάφορα μπουκαλάκια που βρισκόντουσαν στο μεγάλο τραπέζι της τουαλέτας του μπαλλέτου.

Ναι, θα αυτοκτονούσε πίνοντας μία μεγάλη ποσότητα κολώνιας... Είχε άλλωστε όλο τον καιρό να έκτελεση την απόφασή της. Ο θεατρώνης της είχε απαγορέψει να ξαναβγίη στη σκηνή στα χάλια που ήταν. Κι' η Μπέτυ ένοιωσε τώρα μία κρυφή ευχαρίστηση που θα μπορούσε να πεθάνει και να γλυτώσει από τα βάσανα... Σκέφθηκε μάλιστα να μην αφήσει ούτε ένα νόμισμα. "Αλλωστε για ποιό λόγο; Δεν είχε κανέναν στον κόσμο που θα μπορούσε να λυπηθίη για το θάνατό της. Ήταν ολυμόναχη... Η Μπέτυ, από μικρή, είχε σιεργήσει τα χέρια των γονέων της. Μέχρι τα δεκαπέντε χρόνια της τόλαιψε σκληρά, εξειτελειώθηκε και τέλος βρήκε μία θέσι πωλήτριας σ' ένα κατάστημα του Λονδίνου. Κι' εκεί, μία μέρα, έκανε τη γνωριμία του Τέντυ Ρίτσαρλ. Η κομψότης του κι' η ωμορφιά του την έκαναν να τον αγαπήσει και δέχτηκε να γίνη φίλη του. Μά από το πρώτο κιόλας θράδυ που διασκέδασαν μαζί, ο Τέντυ της είπε με θαυμασμό:

— Μπέτυ, είσαι ένας άγγελος! Μου φαίνεται ότι άδικείται να μένης κλεισμένη πίσω από τις θιτρίνες. Έσού, παιδί μου, χορεύεις περίφημα, έχεις ωμορφιά και πλαστικό σώμα και άσφαλώς θα σημειώσεις επιτυχία στο θέατρο. "Αφησέ με να μιλήσω σε μερικούς φίλους μου.

Κι' εκείνη που είχε κρυφά πει να γίνη μία μέρα καλλιτέχνις, ρίχτηκε με ξεφώνητα χαράς στην άγκαλιά του και του δήλωσε ότι αν καταφέρωνε αυτό το πράγμα, θα την έκανε πολύ ευτυχισμένη.

Πράγματι, ο Τέντυ ανέβασε τη Μπέτυ στο θέατρο. Κι' η φίλη

του για να τον ευχαριστήσει, γυμναζόταν με τ' άλλα κορίτσια του μπαλλέτου, τσακίζόταν από την κούραση, μα κατώρθωσε έπειτα από λίγο να ξεχωρίσει και να γίνη γνωστή. Γώρα της ανέθεταν μάλιστα ένα σωρό «νούμερα» κι' είχε γίνει συμπαθής στον κόσμο. Μά η Μπέτυ τραγουδούσε και χόρευε μόνο για τον Τέντυ. "Όταν έβγαινε στη σκηνή έρριχνε πάντα μία ματιά στις πρώτες σειρές των καθισμάτων για να τον ιδίη και να του χαμογελάσει. Κι' όλη την ώρα αυτόν κύτταζε κι' αυτόν έβλεπε σ' όλο τον κόσμο.

Η Μπέτυ εκείνη την εποχή ήταν πολύ ευτυχισμένη. Τόσο πολύ μάλιστα που άρχισε να φοβάται ότι αυτή η ιστορία θα είχε ένα άσχημο και τραγικό τέλος. "Ήξερε ότι πολύ σπάνια τα φτωχά κορίτσια, όσο κι' ωμορφα κι' αν είναι, μπορεί να καλύτερέσουν την τύχη τους. Μά δεν φανταζόταν ποτέ ότι ο Τέντυ θα την βαριόταν τόσο γρήγορα και θα φρόντιζε να την ξεχάσει κι' ην άγκαλιά μιάς άλλης.

Κι' ωστόσο αυτή ήταν η αλήθεια... "Όταν η φίλης της της το είπαν, εκείνη δεν το πίστεψε:

— Ο Τέντυ, δήλωσε με πείσμα, εξακολουθεί να μ' αγαπά... Μπορεί να έχη δουλειές, γι' αυτό δεν έρχεται στο θέατρο.

Ωστόσο, στο βάθος της ψυχής της, ένοιωθε μία τρομερή ανησυχία. Κι' αυτό το προαίσθημά της δεν άργησε να βγίη αληθινό. Ο Τέντυ, όχι μόνο την είχε εγκαταλείψει, αλλά είχε τολμήσει κιόλας να πάη την αρραβωνιαστικιά του στο θέατρο κι' εκεί καθώς ήταν τρυφερά άγκαλιασμένοι, να της δείξει

μ' ένα χαμόγελο υπερηφανείας τη Μπέτυ που την χειροκροτούσε ο κόσμος. "Ίσως κιόλας να της είχε πη:

— Τη βλέπεις αυτήν; Είνε δημιούργημά μου! Και σκεψου ότι μολονότι την εγκατέλειψα, ωστόσο εξακολουθεί να μ' αγαπά...

Ναι, ναι, η Μπέτυ δεν γελιόταν. Ο Τέντυ είχε άφοσιωθή πειρά στη νέα αγαπή του. "Όσο για κείνην; "Όχι, ποιός τώρα μπορούσε να ενδιαφερθή για μία μπαλλαρίνα!...

Κι' η Μπέτυ μ' αυτές τις σκέψεις έκλαιγε πικρά και μετανουούσε που είχε τολμήσει να πραγματοποιήη τα όνειρά της. Καταλάβαινε ακόμη ότι δεν είχε πειρά το κουράγιο να ζήσει. "Αλλωστε για ποιό λόγο; Τί της χρειαζόταν η ζωή;

Η Μπέτυ χτένισε με προσοχή τα μαλλιά της, περιποιηθήκε την τουαλέττα της, έβγαψε με προσοχή το πρόσωπο της κι' ετοιμάστηκε να παίξη τον τελευταίο ρόλο της στην κωμωδία της ζωής.

Μά εκείνη τη στιγμή ξεσηύσε ένας τρομαχτικός θόρυβος, που την έκαμε ν' ανατριχιάσει. Στα παρασκήνια ή γυναίκες τρέχαν ξεβίλλες, ξεφώνιζαν, ενώ μία βαρεία μυρωδιά σαν κάτι να καιγόταν είχε φθάσει ως το καμαρίνι της Μπέτυ.

Η μπαλλαρίνα ανατριχίασε. Ναι, δεν ήπρηχε καμμία άμφισολία ότι είχε πιάσει φωτιά το θέατρο κι' ο κόσμος προσπαθούσε κι' αγωνιζόταν να σωθίη.

Μά η Μπέτυ παρέμενε άτάραχη.

— Νά, ένας ωμορφος θάνατος! σκέφθηκε μ' ένα πικρό χαμόγελο στα χείλη.

Μά, ξαφνικά, τινάχτηκε από το κάθισμά της κάτωρη. Είχε σκεφθή ότι ο Τέντυ βρισκόταν στο θεωρείο κι' ότι από εκεί θα ήταν πολύ δύσκολα να κατεβίη γιατί τα πλήθη του κόσμου θα είχαν φράξει τις έξόδους.

Και πράγματι, όταν έτρεξε στη σκηνή, ανάμεσα στις καλλιτέχνιδες που προσπαθούσαν να γλυτώσουν το θάνατο, είδε τον Τέντυ ν' αγωνίζεται να βγίη από τις φλόγες που κύκλωναν το θεωρείο του... Μά ήταν μόνος. Η νέα που συνάδευε δεν ήπρηχε πειρά. Τί είχε γίνει; Η Μπέτυ σκέφθηκε ότι ίσως να είχε φύγει νωρίτερα. Τότε δίστασε... "Αν τον άφηνε εκεί πάνω να καίη κι' αυτός, θα τον έπαιρνε μαζί της στον άλλο κόσμο και κανείς πειρά δεν θα τους χώριζε. Μά η Μπέτυ δεν είχε σκληρή καρδιά.

(Συνέχεια στη σελίδα 45)

Η Μπέτυ γυμναζόνταν με τα κορίτσια του μπαλλέτου.

ΤΟ "ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ,,

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 24)

ζέπη του μιά τεράστια πιστόλα.
—Και τώρα, τούς δήλωσε με επίσημο ύφος, κατεβαίνετε τὰ λεφτά που μου κλέψατε. Άρκετά διασκέδασα μαζί σας.

— Σου όρκίζομαι, διαμαρτυρήθηκε ό Σολομών, ότι έπαιξα τίμια.

Ο Μπόμπ όμως του έκοψε με μιά σφαίρα τὸ πούρο του και τὸν ξάπλωσε καταγής τρομοκρατημένο.

— Πέστε τὴν ἀλήθεια, φώναξε ό Μπόμπ. Θα σας σκοτώσω που θα σας σκοτώσω...

Ο Άλβαρέζ αναγκάστηκε τότε να του πῆ ότι ήταν ένας τίμιος άνθρωπος.

— Λέει ψέματα, φώναξε από τὸ τραπέζι ό Σολομών, αὐτὸς μᾶς πρότεινε να σὲ κλέβουμε στα χαρτιά. Τρεῖς μῆνες τώρα σὲ «μαδάει».

— Εμπρός, κατεβαίνετε τὰ λεφτά! ἀγρίεψε ό Μπόμπ.

Οἱ σύντροφοί του ἄδειασαν πάνω στο τραπέζι τις τσέπες τους κ' ὑποχρεώθηκαν να του επιστρέψουν όλα τὰ λεφτά που εἶχε χάσει.

— Και τώρα, τούς εἶπε, κολλήστε στὸν τοῖχο, για να σας «ξεκαθαρίσω» γρηγορότερα.

— "Ελεος! φώναξαν εκείνοι ἰκετευτικά.

Μὰ ό Μπόμπ δὲν ἄκουγε. Τούς ἔβαλε να σταθοῦν στὸν τοῖχο, τούς διάβασε με επίσημο ύφος τὴν καταδίκη τους και τούς πυροβόλησε τρεῖς φορές. Εἶδε τὰ κορμιά τους να σωριάζονται αἰμόφυρτα καταγής και να σπαρταροῦνε κ' ἔπειτα πῆγε στο τραπέζι να μαζέψῃ τὰ λεφτά του...

Ἐκείνη τῆ στιγμή ἔνοιωσε κάποιον να τὸν σκουντάῃ. Ζαλισμένος ἄνοιξε τὰ μάτια του κ' εἶδε ἕναν ἀστυφύλακα.

— Τὰ λεφτά! φώναξε. Τὰ λεφτά μου. Τούς σκότωσα για τὰ λεφτά μου!

Μὰ ό ἀστυφύλακας τὸν τίναξε με μιά δυνατὴ κλωτσιά:

— Σήκω, τὸν διέταξε αὐστηρά. Ἄπαγορεύεται να κοιμάσαι στο πάρκο!

Κι' ό γέρο Μπόμπ, ό ἀλήτης τῆς Νέας Ὑόρκης μάζεψε τὰ κουρέλια του και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι τῆς ἀνοιξιᾶτικῆς νύχτας, ἐνῶ τὸ κοιμισμένο μυαλό του γύριζε ἀκόμη στο Λὰς Πάλμας και στὴν ἐκτέλεσι τῶν φανταστικῶν φίλων του. Εἶχε ὄνειρευθῆ τὸν καιρὸ που ήταν πλούσιος και που εἶχε χάσει ὅλη του τὴν περιουσία στα χαρτιά...
ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΣΜΙΘ

Η ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΑΓΑΠΗΜΕΝΕΣ ΤΟΥ ΣΤΡΙΜΠΕΡΓΚ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 21)

και κάτι που νόμιζε πως ήταν αγάπη. Ἄργότερα παντρεύτηκε ἕναν νέο και ὠραῖο ἡθοποιό.

* * *

Ἡ τελευταία γυναίκα που ἐπέδρασε πολὺ στὴν ζωὴ του Στρίμπεργκ, ήταν ἡ Φάννου Φάλνερ.

Όταν τὴν γνώρισε, εκείνος ήταν πενήντα πέντε ἐτῶν κ' ε-
κείνη μόλις δεκαεννέα. Αὐτὴ ήταν και ἡ τελευταία του αγάπη.

Ἡ Φάννου εἶχε μεγάλα μάτια και ὠραία ξανθὰ μαλλιά, και ὁ ποιητὴς τὴν ὠνόμαζε: «Αὐτὴ εἶνε ἡ Ἐλεωνόρα του Πάσχα».

Ο Στρίμπεργκ πῆγε και κάθισε στο σπίτι τῆς μητέρας τῆς.
Ἡ Φάννου ἔγινε ό γραμματεὺς του, και μιά μέρα τῆ ρώτησε δειλά:

— Φάννου, θέλεις ν' ἀρραβωνιαστοῦμε;

Ἐκείνη στὴν ἀρχὴ τρόμαξε, δὲν ἤξερε τί να πῆ, ἀλλὰ στο τέλος δέχτηκε να τῆς χαρίσῃ ἕνα δαχτυλίδι με μαργαριτάρη, ὡς ἀρραβῶνα.

Ο Στρίμπεργκ φρόντιζε για τὴ Φάννου και για τ' ἀδελφια τῆς, σὰν πατέρας. Προσπαθοῦσε δε να τὴν πείσῃ να δεχτῆ να γίνῃ γρήγορα ό γάμος του μαζί τῆς.

Τῆς εἶπε ότι θα ζούσε μαζί τῆς μοναχὸς στὴν ἐξοχὴ, ότι θα τὴν ἀγαπᾶ πάντα τρελλά και στο τέλος, μιά μέρα, τῆς ἐπρόσ-
θεσε:

— Ἄλλωστε ἐγὼ δὲν θα ζῆσω πολὺ, και τότε ἐσὺ θα μπο-
ρέσῃς να παντρευτῆς μ' ἕνα βαρῶνο ἢ κανέναν ἄλλον τέτοιον που ὄνειρεύεσαι...

Τὰ λόγια του ὅμως αὐτὰ ἔφεραν τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα.

Ἡ Φάννου εἶδε τὴ φοβερὴ διαφορὰ τῆς ἡλικίας που τὴ χω-
ρίζε ἀπ' τὸν Στρίμπεργκ. Τῆς ἄρεσε πολὺ βέβαια, ἤθελε να βρίσκεται πάντα κοντά του, ἀλλὰ για να τὸν πάρῃ ἄντρα τῆς, αὐτὸ ὄχι!...

Και μετὰ τὴν ἀρνησί τῆς, ό Στρίμπεργκ δὲν ἀπελπίσθηκε.

Ἐφυγε ἀπὸ κοντά τῆς, ἀλλὰ με τὴν ἐλπίδα ότι στο μέλλον ἡ Φάννου θάλλαζε γνώμη. Ἡ ζωὴ του ὅμως ἀγγιζε στο τέρμα τῆς.

Και λίγες βδομάδες μετὰ τὸ θάνατο τῆς πρώτης του γυναίκας, τὴν ἀκολούθησε κ' αὐτὸς στὸν τάφο. Στὴν κηδεῖα τῆς εἶχε στείλει ἕνα δάφνινο στέφανο. Ἴσως γιατί προαισθανότανε πως θα τὴν ἀκολουθοῦσε και μ' αὐτὸ τὸ στεφάνι ἤθελε να τῆς δεί-
ξῃ, πως τὰ εἶχε ξεχάσει ὅλα, ὅσα εἶχαν συμβῆ μεταξύ τους και πως μόνο αὐτὴν ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγαπᾶ βαθεία...

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΟΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΤΗΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 34)

ρια.

— "Όχι, φώναξε, πρέπει να τὸν βοηθήσω! Πρέπει να τὸν γλ-
τώσω ἀπὸ τὸ θάνατο. Ἄν σωθῶ κ' ἐγὼ, ἔχω ὅλο τὸν καιρὸ
κατόπιν να σκοτωθῶ...

Και με τὴν τόλμη τῶν ξεγραμμένων ἀνθρώπων ριχθηκε, ἀ-
νάμεσα στα σύννεφα του καπνοῦ και τις φοβερὲς φλόγες. Μὰ
ἤξερε καλά τὴ διαρρῦθμοι του θεάτρου κ' εἶπε: μπόρεσε να
φθάσῃ ὡς τὰ θεωρεῖα. Μὰ τὸ θέαμα που παρουσιάστηκε μπρο-
στὸ τῆς τὴν τρομοκράτησε. Ὅλο τὸ θεωρεῖο του Τέντου εἶχε κα-
ταρρεῦσει και τώρα αὐτὸς κρεμόταν ἀπὸ τὴν ἀκρὴ ἑνὸς ξύλου
στο κενὸ, ἐνῶ ἡ φλόγες ὅσο πήγαινε και πλησιάζαν. Μετὰ δυὸ
λεπτά, ό Τέντου θα ἔπεφτε καταγής και θα γινόταν χίλια κομ-
μάτια μέσα στα καπνισμένα ἑρείπια. Ἡ Μπέτου με μιά τελευ-
ταία προσπάθεια συγκέντρωσε ὅλες τις δυνάμεις τῆς, ἔφθισε
ὡς τὸ διπλανὸ θεωρεῖο που καιγόταν κ' ἐνῶ ἡ φλόγες τῆς και-
γαν τὰ φορέματα, ἄρπαξε τὸν Τέντου ἀπὸ τὰ ρούχα και με
μιά ὑπεράνθρωπη δύναμι τὸν ἔσυρε κοντά τῆς και τὸν ἔσωσε.

Ἦταν καιρός! Τὸ καμένο ξύλο ἐκείνη ἀκριβῶς τῆ στιγμή
γκρεμίστηκε κάτω με θόρυβο. Ἐπειτα βγήκαν γρήγορα κ' οἱ
δυὸ ἀπὸ τις φλόγες.

Μὰ ἡ Μπέτου δὲν ἄντεχε πειά. Τσακισμένη ἀπὸ τὴν πάλῃ με
τις φλόγες και τὴ συγκίνησι, ἔχασε τις αἰσθήσεις τῆς.

Όταν συνῆλθε, θρέθηκε ξαπλωμένη στο ἀναπαυτικὸ κρεβ-
βάτι ἑνὸς νοσοκομείου. Δίπλα τῆς, κοντά στο προσκέφαλό τῆς,
βρίσκονταν γονατισμένος ό Τέντου κ' ἔκλαιγε σιωπηλά.

— Τέντου! ψιθύρισε ἡ Μπέτου. Τέντου ἤθελα...

Μὰ ἐκείνος τῆς ἔκλεισε μ' ἕνα φιλὶ τὸ στόμα.

— Σου χρωστῶ τὴ ζωὴ μου, τῆς ἐδήλωσε. Σ' εὐχαριστῶ που
μ' ἔκανες να καταλάβω πόσο μ' ἀγαπᾶς και σ' ἀγαπῶ.

— Κ' ἡ ἀρραβωνιαστικιά σου; ρώτησε ἡ Μπέτου.

— "Ω, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο να μιλάς γι' αὐτὴν. Ἐκείνη μόλις
ἀντελήφθη τὴν πικραῖα του θεάτρου, ἔσπευσε να τὸ σκάσῃ, χω-
ρὶς να ἰδῆ τί ἀπέγινε. Μὰ τώρα ἡσύχασε. Ὅταν θα γίνῃς καλά
ἔχουμε ὅλο τὸν καιρὸ να τὰ ποῦμε.

— Ὅλο τὸν καιρὸ; ἀπόρησε ἡ Μπέτου.

— Και βέβαια. Ἐκτὸς ἀν δὲν θέλῃς να γίνῃς γυναίκα μου!

Ἡ Μπέτου ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς που ήταν βουρκωμένα ἀπὸ
τὴν εὐτυχία και ψιθύρισε:

— Πές το μου ἄλλη μιά φορὰ αὐτὸ, Τέντου...

Κι' ἐκείνος τῆς τὸ ἐπανέλαβε. ἐνῶ ἀγωνιζόταν να συγκρα-
τήσῃ τὰ δάκρυά του.

TOMY ΒΩΡΚΕΡ

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΝΤΕΛΑΚΡΟΥΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 20)

για, τὴ φιλοσοφία, τις Ἐπιστῆμες και τὴ Δικαιοσύνη.

Μὰ για τὸ ἔργο αὐτὸ τῆς διακοσμῆσεως, τὸν χτυποῦν λυσ-
σωδῶς και ἰδίως ό μεγαλύτερός του ἀντίπαλος, ό ζωγράφος
Ἐνγκρ.

Ο Ντελακρουά στις ἐπιθέσεις αὐτὲς ἀπαντᾶ λίγο κατόπιν
με τὴν ὀργάνωσι μιάς ἐκθέσεως ὅπου παρέταξε μερικὰ ἀπ' τὰ
καλύτερα ἔργα του. Ἐκανε τέτοια ἐντύπωσι ἡ ἔκθεσις αὐτὴ,
ὡστε τὰ στόματα τῶν ἐχθρῶν του ἔκλεισαν, οἱ δὲ φίλοι και
θαυμασταί του του ἔγραψαν ὕμνους.

Ο Μπωντλαῖρ, ό ἐνθουσιωδέστερος ὄλων, ἔγραφε:

«Ποτὲ ὁμορφότερα και δυνατώτερα χρώματα δὲν εἰσέδυσαν ἀπ' τὸ
κανάλι τῶν ματιῶν στὴν ψυχὴ».

Οἱ ἔπαινοι αὐτοί που ό Ντελακρουά ἤξερε ότι ἦσαν εἰλικρι-
νεῖς και ἀληθινοί, ἄρχισαν να χύνουν κάποιον βάλαμο στὴν ψυ-
χὴ του.

Παρ' ὅλη τὴν κλονισμένη ὑγεία του, ἐξακολουθεῖ να ἐργάζε-
ται ἀκούραστα. Του ἀναθέτουν τὴ διακόσμῃσι του Δημαρχείου,
τῆς Γερουσίας, του Λούβρου και παντοῦ σπέρνει ἀθάνατα ἔργα.

Ἡ πολλὴ ὅμως ἐργασία ἀρχίζει να ἐξαντλῆ τὴν φύσει ἀσθε-
νική του κράσι. Ἄλλωστε ἔχει πειὰ γεράσει. Κοντεύει τὰ ἐ-
ξήντα πέντε. Ὅσοτόσο δὲν ἐννοεῖ να διακόψῃ τὴν δημιουργία του.

Ἐξακολουθεῖ να ἐργάζεται και μόνον μιά ξαφνική και δυνατὴ
αἰμόπτωσις τὸν κάνει να συναισθανθῆ τὴν κατάστασί του.

Συλλογίζεται τὸ Θεὸ, συλλογίζεται τὸ θάνατο, ἀλλὰ και
πάλι, ὅταν πέρασε ἡ κρίσις, ἡ ἀρρώστεια δὲν του φαίνεται πα-
ρὰ σὰν χαμένος καιρὸς, σὰν καιρὸς που κλέβει κάτι ἀπ' τὴ
δουλειά του.

Τὸν Μάρτιο του 1863, ἕνα πρωὶ σηκώνεται και ἐπιχειρεῖ να
ζωγραφίσῃ. Μὰ δὲν τὰ καταφέρνει. Νοιώθοντας ότι πλησιάζει
τὸ τέλος του, ὑπαγορεύει τὴ διαθήκη του...

Ἐστερα ἀπὸ λίγες μέρες, μιά νύχτα, πέθανε ἀπὸ καρδιακὴ
συγκοπή, ἐνῶ ήταν βυθισμένος στὴν ἀγκαλιά του ὕπνου, του
ἀδελφοῦ του θανάτου.